

[Viggo Starcke.]

nogen som helst omtale af dette lovforslag, er mere mærkeligt. Fra vor side hævder vi, at det er folkets ret at afgøre sin fremtids-skæbne, når det gælder liv og død, og det er folkestyrets pligt at give folket denne ret, fordi det, man netop vil kæmpe for gennem denne atlantiske pagt, skulle være folkestyrets idé. Skal man så ikke lade folket styre, lade folket afgøre?

I 1916 kunne man afholde folkeafstemning angående salget af De vestindiske Øer, oven i købet således at folkeafstemningen kom først, og rigsdagen først derefter skulle tage beslutning. Salget af De vestindiske Øer var netop et udenrigspolitisk spørgsmål, det var et Atlanterhavsspørgsmål, og det var et spørgsmål, hvori Amerikas Forenede Stater var den ene part i sagen.

I 1929 fremsatte den socialdemokratiske forsvarsminister et nedrustningsforslag om omdannelse af hær og flåde. Efter lovforslaget gik man frem i omvendt orden, idet rigsdagen her først skulle træffe sin beslutning, som så skulle godkendes gennem en folkeafstemning; det var et nedrustningsforslag, men det var altså et militær-politisk forslag.

Nu da der foreligger en Atlantpagt, som også berører Danmarks militærpolitik, selvom det er i retning af oprustning, må man altså sige, at der er præcedens for, at socialdemokratiet, det nuværende regeringsparti, har støttet et forslag om folkeafstemning, hvor det drejede sig om et udenrigspolitisk spørgsmål, et Atlanterhavsspørgsmål, et spørgsmål i forhold til Amerika og et spørgsmål vedrørende Danmarks militærpolitik.

Det er rigtigt, at der i vort lovforslag også findes spørgsmål om stillingtagen til en Østersøpagt, selvom det ikke er rigtigt, som visse blade har fremstillet det, at det er dikteret af vor kærlighed for en sådan, eller er vor opfindelse, men det var ud fra den tanke, at hvis man lader folket afstemme alene mellem en Atlantpagt og en neutralitetspolitik, så kan man ikke skelne mellem de stemmer, der falder på Danmarks neutralitetspolitik, og de stemmer i denne gruppe, som falder i en fremmed magts interesse. Jeg tror, der findes omtrent 9 medlemmer i denne sal, som måske godt kunne tænke sig at tage initiativet til en Østersøpagt eller østlig tilslutning, men dette spørgsmål

om en Østersøpagt, som bl. a. har været angrebet af det ærede medlem hr. Bomholt, har vi ikke noget imod at forhandle om, og vi kan i udvalget forhandle om eventuelt at reducere afstemningsforslaget til kun at gælde Atlanterhavspagten og neutraliteten.

På samme måde er vi fra vor side også villige til at forhandle om, hvorvidt folkeafstemningen skal finde sted før rigsdagens beslutning, eller den skal finde sted efter rigsdagens beslutning og underskrivelsen, men førend der finder en ratifikation sted.

Et meget stærkt argument for vor stilling er det, at spørgsmålet om neutralitets- eller Atlanterhavspolitik ikke er et partispørgsmål. Det er et folkeligt spørgsmål, og det er et nationalt spørgsmål, der går på tværs af alle partirammer. Selv om man ikke altid kan lægge fuldstændig vægt på Gallup-undersøgelser, er det dog af interesse at se på de tal, som blev offentliggjort i „Berlingske Tidende“ den 6. marts som følge af en Gallup-undersøgelse, målt i forhold til en Gallup-undersøgelse, der var foretaget 3 uger i forvejen. Disse tal viste et stort skred i befolkningen til fordel for Atlanterhavspolitikken, idet tilslutningsprocenten var steget fra 36 til 47 i løbet af 3 uger, medens 26 pct. stemte for neutralitet, og 27 pct. svarede: ved ikke. Og det interessante er, at det parti i denne sal, som stærkest er gået ind for Atlanterhavspolitikken, nemlig det konservative folkeparti, kun havde $\frac{3}{4}$ af sine vælgere bag denne politik, 76 pct. Venstre havde kun 59 pct., retsforbundet 48 pct., socialdemokratiet 47 pct. og det radikale venstre 25 pct. for en Atlanterhavspolitik, ja, selv kommunisterne var splittede, idet 2 pct. af kommunisterne minsandten var tilhængere af en tilslutning til Atlanterhavspolitikken — jeg håber, de må få det godt. Det vil altså sige, at retsforbundets vælgere står som nr. 3 efter de konservative og venstre med hensyn til tilslutning til Atlanterhavspagten, og at retsforbundet ved denne Gallup-undersøgelse havde en større procentvis tilslutning end socialdemokratiet. Disse 48 pct. af retsforbundets vælgere, som har givet tilslutning til Atlanterhavspolitikken, er langt den største del af vore vælgere, idet tilhængerne af en neutralitetspolitik kun udgjorde 37 pct., og de, der svarede: ved ikke, kun var 15 pct. Alle disse tal kan man jo imidlertid tage for, hvad